

רעפ 4913-07-25 - נמרוד עובדיה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4913-07-25

לפני: כבוד השופט בדימוס יוסף אלרון

המבקש: נמרוד עובדיה
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 72276-02-25
מיום 26.5.2025, שניתן על ידי השופטים ד'
מרשק-מרום, ע' דרואן-גמליאל ו-מ' אבן חן
עו"ד דוד ברהום
עו"ד יובל אלון
בשם המבקש:
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ד' מרשק-מרום, ע' דרואן-גמליאל ו-מ' אבן חן) ב-ע"פ 72276-02-25 מיום 26.5.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט ג' אבנון) ב-ת"פ 8432-02-22 מימים 29.10.2024 ו-14.1.2025.

2. כמתואר בכתב האישום, המתלוננת שכרה דירה בנתניה אשר הייתה בבעלות המבקש, ובה התגוררה יחד עם שתי בנותיה הקטינות. בהמשך, המבקש טען כי המתלוננת הפרה את הסכם השכירות עימו, וכתוצאה מכך נתגלע סכסוך בין השניים. ביום 11.6.2020 המתלוננת ובנותיה יצאו מהדירה בשעות הבוקר. אז, כאשר הבנות שבו מבית הספר אל הדירה, הן הבחינו כי מנעול דלת הכניסה לדירה הוחלף וחפציהן הוצאו מהדירה. בשעה 19:30 לערך, כאשר המתלוננת שבה לדירה, המבקש חיכה לה בכניסה לבניין. לאחר שהמתלוננת ניסתה להיכנס לבניין, המבקש סגר עליה את דלת הכניסה. המתלוננת לא אמרה נואש, ומשהצליחה להיכנס לבניין, המבקש תפס אותה בשיערה והיכה אותה

בראשה ובגופה. אחת מבנותיה ניסתה להזיז את המבקש מאימה והמבקש בתגובה היכה אותה בראשה ובידה השמאלית שגרמה לחבלה בידה. בהמשך, המתלוננת ובנותיה הצליחו לעלות לדירה. לאחר שהמתלוננת הבחינה כי דלת הכניסה נעולה, היא בעטה בה, נכנסה פנימה וגילתה כי המבקש רוקן את הדירה מכל חפציה.

בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק; ועבירה של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) רישה לחוק.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום בתום הליך הוכחות. הכרעת הדין התבססה על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו בעיקר על סמך עדות המתלוננת ובנותיה, שנמצאו מהימנות ומשתלבות עם הראיות האחרות בהליך. זאת, תוך שנדחתה גרסת ההגנה ובמרכזה עדות המבקש, משזו נמצאה כעדות מתפתחת, לא עקבית ונעדרת תימוכין נדרשים. ביחס לאישום בעבירת הסגת גבול, נקבע כי מתקיים הרכיב העובדתי בעבירה, מאחר שהמבקש נכנס "שלא כדין" - ללא רשות המתלוננת לדירה, וזאת תוך שנקבע כי סעיפי הסכם השכירות ומכתב ההתראה ששלח המבקש למתלוננת עובר לאירוע, אינם מצדיקים עשיית דין עצמי של המבקש ופינוי המתלוננת מהדירה מבלי שבית המשפט התיר לו לעשות כן. בהמשך, נקבע כי מעשי המבקש מגבשים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, שכן כל אחת מפעולותיו, קל וחומר בהצטברותן, היא כזו שהיה עליו לצפות מראש שתגרום למתלוננת ובנותיה לתחושות של פחד, עלבון והקנטה.

בגזר הדין, בית משפט השלום עמד על חומרת מעשי המבקש שחלקם בוצעו באופן מתוכנן, ובתוך כך התייחס לעובדה שהמבקש פעל באופן זה בעודו עורך דין המודע להוראות החוק ולאיסור על עשיית דין עצמי. כמו כן בית המשפט עמד על הפגיעה בפרטיות ובקניינן של המתלוננת ובנותיה, והנסיבות בהן בוצעו מעשי האלימות - ועל בסיסם בין היתר נקבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות הסגת גבול ואלימות הוא בין 4-14 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, נגזר על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים.

4. בית משפט המחוזי דחה את ערעור המבקש בשתי ידיים. בסוגיית הפרשנות המשפטית של עבירת הסגת גבול, נקבע כי גם אם הדירה בבעלות המבקש, הוא לא היה מורשה להיכנס אליה ללא רשות המתלוננת. בהתאם לכך נקבע כי למבקש לא הייתה הזכות לעשות דין עצמי על מנת להחזיר לידי את החזקה בדירה, אף בשים לב לחוזה השכירות המתיר לו לעשות כן לטענתו, וכי דרך המלך להתמודדות עם פינוי שוכר היא באמצעות פניה לערכאות המוסמכות בלבד. בהקשר זה, נקבע כי אין בסעיף 18 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: חוק המקרקעין), המאפשר שימוש בכוח סביר לצורך פינוי מסיג גבול, כדי לסייע למבקש, מאחר שסעיף זה אינו חל בעניינו של אדם הטוען שהוא זכאי להחזיק

בנכס אך אינו מחזיק בו בפועל. מלבד זאת, נדחו יתר טענות המבקש תוך שנקבע בין השאר, כי מעשי המבקש מגבשים את היסוד הנפשי הנדרש לעבירה, וכי לא מתקיימת במקרה דנן טעות במצב המשפטי באשר לזכותו החוקית של המבקש לפנות את המתלוננת מדירתה.

5. מכאן הבקשה שלפניי, הממוקדת בהרשעת המבקש בעבירת הסגת גבול. במסגרתה נטען בין היתר, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעל השלכות רחבות היקף וכי נפלה בו שגגה בקביעה כי החוק אינו מתיר עשיית דין עצמי; וכן בקביעה כי עבירת הסגת גבול מחייבת פניה לבית המשפט כדי לפנות מנכס שוכר סרבן. דברים אלו מקבלים משנה תוקף לטענתו כאשר בחוזה השכירות נקבע שהמשכיר יכול לפנות את השוכר באופן עצמאי. בהקשר זה, נטען גם כי שגה בית המשפט המחוזי עת צמצם את זכות החזקה לאחיזה פיזית בלבד, בעוד שלטענת המבקש זכות החזקה של הבעלים כוללת פיקוח ושליטה על המקרקעין וגוברת על הזכות של המחזיק בפועל.

בהמשך לאמור, לטענת המבקש הוא פעל כדין מאחר שלפי סעיף 18 לחוק המקרקעין, ניתן לפעול נגד הפולש באמצעות סעד עצמי כאשר הפלישה טרייה. בנוסף נטען כי ככל שיקבע שהמבקש לא פעל בהתאם לדין האזרחי בתביעה לפינוי מושכר, אין בכך לטענתו כדי ללמד על ביצוע עבירה פלילית; וכי אם כך הדבר - אמונתו כי הוא מחזיק בזכות חוקית לעשות כן לפי הדין האזרחי מקימה בעניינו סייג של טעות במצב העובדתי. לבסוף, נטען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי התקיים בעניינו היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הסגת גבול.

6. מנגד, המשיבה בתגובתה טוענת שדין הבקשה להידחות. לטענתה, לא מתעוררת במקרה דנן שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית, מאחר שלמעשה מדובר בבקשה לדון בהלכה הפסוקה בעניין האיסור על עשיית דין עצמי על ידי משכיר דירה מול שוכר. לגוף טענות המבקש, המשיבה טוענת כי בדין נקבע שמעשיו של המבקש מגבשים את היסוד העובדתי והנפשי הנדרש להרשעה בעבירת הסגת גבול. בתוך כך, נטען בין השאר, כי על מנת לקבוע את אשמתו של המבקש, אין צורך להידרש להוראות החוזה הספציפי בין הצדדים או לנתחן וכך גם אין בעובדה שהמבקש נמנע מלנקוט בתביעה לפינוי מושכר כדי להפוך את מעשיו לפליליים. לגישתה, העובדה שבחר לפרוץ לדירת המתלוננת, להחליף את מנעולה ולפנות את חפציה מבלי כל בסיס חוקי לכך, הם שמגבשים את העבירה.

בנוסף, נטען כי אין בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הלכה חדשה, אלא מדובר ביישום המצב המשפטי הקיים המעוגן בחוק ובפסיקה, אשר אינו מתיר לבעלים של דירה לבצע סעד עצמי ולפרוץ לדירה אותה הוא משכיר ואף סעיפים בחוזי השכירות המתירים לעשות כן נעדרים כל תוקף. מלבד זאת, המשיבה סומכת ידיה על קביעות בית המשפט המחוזי באשר לכך שהיסוד הנפשי בעבירה התקיים במעשיו; וכך גם נטען כי לא מתקיים בעניינו של המבקש סייג לאחריות פלילית בשל טעות במצב הדברים.

7. דין הבקשה להידחות. בקשת רשות ערעור תתקבל במקרים בהם היא מעוררת שאלה עקרונית או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין בעניינו של המבקש (רע"פ 4456-09-25 סלמה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.9.2025)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

8. התכלית הניצבת ביסוד עבירת הסגת גבול היא הגנה על החזקתו הממשית של אדם בנכס מפני כניסתם של אחרים למרחבו הפרטי ללא רשותו. בהתאם, אף נקבע כי הבעלות אינה יסוד רלוונטי להוכחת העבירה וכי עבירת הסגת גבול עשויה להתגבש גם נגד בעלים של נכס כלפי המחזיק בו (יעקב קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק שני, 1177-1178 (מהדורה חדשה, 2013) (להלן: קדמי); ע"פ (מחוזי ת"א) 70022/01 צור נ' מדינת ישראל, עמ' 4 (4.4.2002)). ההגנה שביסוד עבירה זו רחבת היקף, כך שגם מצבים בהם טיבן המדויק של הזכויות הקנייניות אינו ברור ואף מקרים שבהם מדובר בהחזקה שלא כדין - חוסים במסגרתה (קדמי, בעמ' 1178-1179; ראו והשוו: רע"פ 1654/18 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (18.3.2018)).

9. כאמור, טענתו המרכזית של המבקש בכך שמעשיו אינם עולים לכדי עבירת הסגת גבול, מושתתת על הסעיפים בחוזה השכירות המתירים לו לטענתו לסלק את המתלוננת מדירתה לאחר שהפרה את החוזה. ואולם, גם במקרה שבו המתלוננת הפרה את החוזה - ואיני נדרש לדון בטענות אלו במסגרת הליך זה - כניסתו לדירתה והחלפת מנעולה מבלי רשותה מגבשים את עבירת הסגת גבול מאחר שהדירה הייתה עוד בחזקתה באותה העת. ממילא, גם ניסיון המבקש להיאחז באפשרות לעשיית דין עצמי הקיימת בסעיף 18 לחוק המקרקעין, אינה מועילה לו משזו מגנה על זכות החזקה של אדם בנכס ועל בסיס כך נקבע כי משכיר אינו יכול להשתמש בכוח כלפי שוכרו, אף אם הלה הפר את הסכם השכירות (ראו והשוו: רע"א 1798/16 אבו אלדבעאת נ' אלג'עברי, פסקה 11 (14.3.2017)). משמעות הדבר היא כי הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית, אלא שהיא למעשה יישום של הלכות ופסקי דין שנקבעו זה מכבר, ודי בכך לדחותה.

10. גם ביתר טענות המבקש לא מצאתי ממש. אין מתקיימת בעניינו טעות במצב הדברים, בשים לב לקביעת בית המשפט המחוזי כי טעותו אינה טעות כנה. בנוסף, באשר ליסוד הנפשי הנדרש בעבירה התנהגותית זו, נקבע כי עצם כניסתו של אדם לרשותו של אחר עשויה בדרך כלל להרגיזו כך שלא נדרש להוכיח כי המבקש אכן רצה להביא במעשיו להפחדה, עלבון או הקנטה לצורך התגבשות היסוד הנפשי בעבירה (ראו: קדמי, בעמ' 1182-1183). בהינתן כך, איני מוצא כל קושי בקביעה כי הוכח במעשי המבקש היסוד הנפשי הנדרש לעבירה, וממילא נקבע כממצא עובדתי בבית משפט השלום שכתוצאה ממעשי המבקש, המתלוננת ובנותיה חשו עלבון ופחד.

11. נסיבות המקרה שלפניי והאופן בו המבקש עשה דין לעצמו בסילוק המתלוננת ובנותיה השוכרות דירה בבעלותו, ראויות לכל גנאי. מטבע הדברים, מעשים כגון אלה טומנים בחובם פוטנציאל לפגיעה

חמורה לא רק בסדר הציבורי אלא במקרה הפרטני ככלל במרקם החיים המשותפים. לפיכך, מן הראוי כי המסר שייצא מכותליו של בית משפט זה יהיה נחרץ וברור - אין לקבל מציאות שבה אדם עושה הישר בעיניו, מסלק שלא כדין את רעהו ובעניינו המתלוננת, מקורת הגג בה היא חיה, בעוד שדרך המלך היא פנייה לערכאות השיפוטיות.

12. הבקשה נדחית אפוא.

המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 26.10.2025 בשעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות ביחידת ברקאי, שלוחת מרכז.

ניתנה היום, ח' תשרי
תשפ"ו (30 ספטמבר
2025).

יוסף אלרון
שופט בדימוס